

VEŠTAC

DRUGA PRIČA | MANJE ZLO

TEKST
ANDŽEJ SAPKOVSKI

ILUSTRACIJE
IGO PENSON

Čarobna
knjiga

PINSON 2018

IGO PENSON

Rođen u Nantu, sin arhitekta, Igo Penson marljivo vežba crtanje od najranijeg detinjstva. Ide na časove crtanja u Višoj školi primenjenih umetnosti „Pivo“ u Nantu, i tokom studija ima priliku da saraduje sa Žan-Klodom Golvenom, ilustratorom, arhitektom, arheologom i velikim poznavaoцем antike. Godine 2015. izlazi prvi tom stripa *Stonhendž*, po scenariju Erika Korberana, keltska avantura crtana uljem, kojom je izazvao pažnju izdavačkih krugova. Otad je uradio mnoge korice za različite izdavačke kuće (*Delkur*, *Glena...*), saraduje sa časopisima (*Figaro istoar*) i 2018. radi na oživljavanju muzeja u dvorcu Dinan. Zahvaljujući svojoj ljubavi prema tradicionalnom slikarstvu i istoriji, saraduje na ilustrovanom albumu *Veštac – Manje zlo*. Uključio se u ambiciozan stripski projekat. I opet će sve table biti urađene kao slika u ulju.

ANDŽEJ SAPKOVSKI

Andžej Sapkovski rođen je u Poljskoj 1948. Za *Sagu o Vešču*, koja je postigla svetski uspeh, prevedena na 37 jezika i čija je prodaja već premašila 15 miliona primeraka, inspiraciju je pronašao u slovenskoj, nordijskoj i antičkoj mitologiji, kao i u popularnim pričama koje je obojio ironijom i obogatio ih savremenim temama, poput diskriminacije, mutacija i potrage za smislom u svetu koji se neprestano menja. Njegovo delo pet puta je ovenčano nagradom *Januš Zajdel*, te nagradom *Dejvid Gemel*. Najpre pretvoren u video-igru pod nazivom *The Witcher*, Veštac je zatim i ekranizovan u produkciji *Netfliksa*.

I

Kao i obično, najpre su ga primetile mačke i deca. Prugasti mačak koji je spavao na osunčanoj kamari složenih drva trgnuo se, pridigao okruglastu glavu, načulio uši, frknuo i šmugnuo u koprivu. Trogodišnji Dragomir, sin ribara Trigla, koji je na pragu kolibe radio sve što je mogao ne bi li još više umazao već umazanu staru košulju, udario je u vrisku, uperivši uplakane oči u jahača koji je prolazio pored.

Veštac je jahao polako i nije se trudio da pretekne kola sa senom koja su zakrčila uličicu. Za njim je, istežući vrat i svaki čas snažno zatežući konopac zavezan za unkaš sedla, kaskao natovareni magarac. Osim običnih bisaga, dugouhi je teglio na leđima i veliku nejasnu priliku uvijenu u pokrovac. Sivobeli bok magarca prekrivali su crni tragovi zgrušane krvi.

Kola su konačno skrenula u bočnu uličicu, koja je vodila ka žitnicama i pristaništu, odakle je dolazio blag povetarac, miris smole i volovske mokraće. Geralt je ubrzao. Nije obratio pažnju na prigušeni krik prodavačice povrća, zagledane u koščatu, kandžastu šapu koja je virila ispod pokrovca i poskakivala u ritmu kaskanja magarca. Nije se osvrnuo ni na sve veću gomilu ljudi koji su hodali za njim i talasali se od uzbuđenja.

Pred kućom seoskog kneza, kao i obično, bilo je puno kola. Geralt iskoči iz sedla, namesti mač na leđima i prebaci uzde preko drvene ograde. Gomila koja ga je pratila napravi polukrug oko magarca.

Kneževo urlanje moglo se čuti već pred ulazom.

– Zabranjeno, kad kažem! Zabranjeno, pasja te rda ne ubila! Razumeš li, huljo, kad ljudski govorim?

Geralt uđe. Pred knezom, malim i debeljuškastim, pocrvenelim od besa, stajao je seljak i za vrat držao uskoprcalu gusku.

– Šta... O, svih mi bogova! Jesi li to ti, Geralte? Ili me oči varaju? – i ponovo, obraćajući se seljaku: – Iznosi to odavde, lupežu! Jesi gluv?

– Meni rekli – zamuca seljak, pogledajući na gusku – da valja ponešto odneti velmožama, jer drukčije...

– Ko je rekao? – dreknu knez. – Ko? Da ja, tobože, uzimam mito? Ne dozvoljavam i tačka! Napolje, kad kažem! Zdravo, Geralte.

– Zdravo, Kaldemejne.

Stiskajući mu ruku, knez drugom rukom potapša vešca po ramenu.

– Nije te bilo bezmalo dve godine, Geralte, je li tako? Nijedno mesto ne možeš da zagreješ. Odakle nam stižeš? A, pasje seme, kô da je važno odakle. Hej, vi tamo, nek nam neko donese piva! Sedaj, Geralte, sedaj. Kod nas gužva, sutra je vašar. Šta ima kod tebe, pričaj!

– Kasnije. Izadimo najpre.

Napolju se gomila već bila udvostručila, ali se prazan prostor oko magarca nije smanjivao. Geralt smaknu pokrovac. Gomila zajauka i povuče se. Kaldemejn široko raširi usta.

– Svih mi bogova, Geralte, šta je to?!

– Kikimora. Daješ li za nju kakve nagrade, uvaženi kneže?

Kaldemejn se prebaci s noge na nogu, gledajući paukastu priliku zategnutu sasušenom crnom kožom, staklasto oko sa uspravnom zenicom, igličaste zube u krvavoj čeljusti.

– Gde... Otkud to...

– Na nasipu, oko četiri milje ispred mesta. U močvarama. Kaldemejne, tamo su morali stradati ljudi. Deca.

– A, dakako, slažem se. Ali niko... Ko je mogao i pomisliti... Hej narode, vraćajte se kući, na posao! Nije ovo predstava! Pokrij to, Geralte. Muve se skupljaju.

Knez je u odaji bez reči uhvatio bokal piva i ispio ga do dna, naiskap. Uzdahnuo je teško, šmrknuo.

– Nema nagrade – rekao je turobno. – Niko nije ni pretpostavio da tako što čuči u slanim močvarama. Fakat

je, nekoliko ljudi je nestalo u toj okolini, ali... Malo ko je i prolazio tuda. A ti, otkud si se tamo zatekao? Zašto nisi jahao glavnim putem?

– Po glavnim putevima teško da nešto mogu da zaradim, Kaldemejne.

– Zaboravio sam – starešina je prigušivao podrigivanje nadimajući obraze. – A kako je to nekad bila mirna okolina! Samo su patuljci tek ponekad ženama zapišavali mleko. A gle sad, pred samim nosom neka mačkomora. Izgleda da ti se moram zahvaliti. Jer da platim ne mogu. Nemam odakle.

– Nevolja. Dobro bi mi došao koji groš, da prezimim – veštac je uzeo gutljaj iz bokala i obrisao penu s usta. – Krenuo sam u Ispaden, ali ne znam hoću li stići pre nego što sneg zaveje puteve. Možda ću se zadržati u nekom utvrđenju duž Lutonjskog drumu.

– Ostaješ li dugo u Blavikenu?

– Ne. Nemam vremena. Ide zima.

– Gde ćeš konačiti? Možeš kod mene. Imam slobodnu sobu u potkrovlju, što da te deru one lopuže u krčmi. Taman da se ispričamo, da mi kažeš šta se zbiva po svetu.

– Rado. Ali šta će na to reći tvoja Libuše? Poslednji put mi se učinilo da nije baš luda za mnom.

– U mojoj kući žene nemaju pravo glasa. Ali, među nama, nemoj pred njom raditi ono što si prošli put, za večerom.

– Misliš li na to kad sam viljuškom gađao pacova?

– Ne. Mislim na to što si ga pogodio iako je bio mrak.

– Mislio sam da će biti zabavno.

– I bilo je. Samo ne čini to pred Libuše. Čuj, a ta... kako reče... Kiki...

– Kikimora.

– Treba li ti za šta?

– Za šta bi mi trebala? Ako nema nagrade, možeš je baciti u đubre.

– Nije loša ideja. Hej, tamo, Karelka, Borg, Nosikamene! Ima li koga?

Ušao je mesni čuvar s partizanom na ramenu, bučno zapinjući oštricom o dovratak.

– Nosikamene – reče Kaldemejn. – Nađi nekog da ti pomogne i idite pred zgradu, uzmite magarca, zajedno s onom mrcinom upakovanom u pokrovac, i nosite to iza svinjca, te bacite u đubre. Jesi razumeo?

– Razumeo! Ali... Gospodine kneže...

– Šta je?

– Možda pre nego što bacimo mrcinu...

– A?

– Da je pokažemo Majstoru Irionu. Ko će ga znati, možda mu za nešto posluži.

Kaldemejn se lupi po čelu otvorenom šakom.

– Nisi blesav, Nosikamene. Čuj, Geralte, možda ti naš mesni čarobnjak da štogod za tu strvinu. Ribari mu odnose razne čudne ribe, osmonoge, klabatre i krokodilke, mnogi su na tome zaradili. Hajde, prošetaćemo do kule.

– Obezbedili ste čarobnjaka? Zastalno ili privremeno?

– Zastalno. Majstor Irion. Živi u Blavikenu godinu dana. Moćan mag, Geralte, biće ti jasno po samom pogledu.

– Sumnjam da će mi moćni mag platiti za kikimoru – namršti se Geralt. – Koliko znam, ne koristi se za proizvodnju nijednog eliksira. Vaš Irion može samo da me nagrdi. Mi vešci ne volimo se baš s čarobnjacima.

– Nijednom dosad nisam čuo da je Majstor Irion koga nagrdio. Da će platiti ne garantujem, ali nije šteta da probamo. U močvarama možda ima još takvih kikimora i šta ćemo onda? Neka čarobnjak pregleda stvora i, ako treba, nek baci kakve čari po močvari ili gde već.

Veštac je kratko razmislio.

– Štih za tebe, Kaldemejne. Neka bude, rizikovaćemo susret s Majstorom Irionom. Idemo li?

– Idemo. Nosikamene, rasteraj onu dečurliju i hvataj dugouhog za konopac. Gde je moja kapa?

PINSON 2008

II

Kula sagrađena od glatko istesanih granitnih blokova, okružena zupčastom ogradom, izgledala je impozantno, nadvisujući porazbijane crepove i upale strehe kućeraka.

– Vidim da je obnovio kulu – reče Geralt. – Čarima ili vas je poterao na posao?

– Uglavnom čarima.

– Pa kakav vam je taj vaš Irion?

– Dobar je. Pomaže ljudima. Ali je osobenjak, namćor. Iz kule skoro da ne izlazi.

Na vratima ukrašenim rozetom izrađenom od svetlog drveta visila je ogromna klepetuša u obliku pljosnate, buljooke riblje glave koja je mesinganu alku držala u zubatoj čeljusti. Kaldemejn, upoznat s delovanjem mehanizma, približio se, nakašljao i izrecitovao:

– Pozdravlja seoski knez Kaldemejn, poslom kod Majstora Iriona. S njim zajedno pozdravlja i veštac Geralt iz Rivije, takođe poslom.

Dugo se ništa nije događalo, a onda je riblja glava konačno pomerila zubatu vilicu, ispuštajući oblačić pare.

– Majstor Irion ne prima. Odlazite, dobri ljudi.

Kaldemejn je tapkao u mestu, pogledao je u Geralta. Veštac slegnu ramenima. Nosikamen, usredsređen i sav važan, čeprkao je nos.

– Majstor Irion ne prima – metalno je ponovila klepetuša. – Odlazite, dobri...

– Nisam ja dobar čovek – odbrusi glasno Geralt. – Ja sam veštac. To na magarcu, to je kikimora koju sam ubio blizu mesta. Obaveza je svakog čarobnjaka rezidenta da vodi računa o bezbednosti u okolini. Majstor Irion ne mora da me udostoji razgovora, ne mora da me primi, ako mu je takva volja. Ali kikimoru neka pregleda, pa nek donese zaključak. Nosikamene, otkači kikimoru i baci je ovde, pred vrata.

– Geralte – reče tiho knez. – Ti ćeš otići, a ja ću ovde morati da...

– Idemo, Kaldemejne. Nosikamene, vadi taj prst iz nosa i uradi šta sam kazao.

– Trenutak – izgovorila je klepetuša potpuno drugačijim glasom. – Geralte, jesi li to uistinu ti?

